

Pamflet

Núm. 6 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 15 de febrer del 1936

El sentit popular de les eleccions

Demà és el gran dia, dia solemne, que el poble triarà el seu destí.

Per a la gent de dreta, per a tota aquesta conxorxa que s'escarrassa en el Front de l'Ordre, el poble és, o anyell pacient al qual cal esquilar, o allau tempestuosa a la qual cal témer; o plàcides aigües estanyades on poden viure granotes i mosquits, o torrentada que tot ho assola. Com es complauen a descriure les hores tempestuoses, quan cansat de l'opressió esclata amb furor!...

Els no tenen compassió més que per les pròpies víctimes. Abans de condolir-se, revisen el vestit i la renda; els ciutadans de tercera no mereixen cap pietat, cap conhort. No veuen els morts a milers que produeixen llurs disbauxes. Han comptat les víctimes de la Rússia soviètica, el règim de la qual no acceptem pas els homes d'esquerra, que som demòcrates i creiem que és virtut fonamental de govern la tolerància i la llibertat. Compten les víctimes del bolxevisme, exagerant-les i falsificant estadístiques, però no compten les del feixisme i el hitlerisme, no compten les de les repressions austríaques, les de la dictadura polonesa, les de la dictadura portuguesa i, sobretot, obliden les de la Gran Guerra, obra del militarisme, de les oligarquies, del capitalisme, elements que formen en el seu Front electoral. I les seves, les d'Astúries i Catalunya, també són oblidades.

Arrenglereu els vostres morts, arrenglereu-los i feu guarismes. Afegiu-hi, també, els estralls de la misèria, de la fam, de les malalties. Afegiu-los, que també compten.

Els esborrona que els revolucionaris cremessin edificis i d'edificis consemblants surten ara els escamots que van contra la voluntat del poble. Baladregen perquè segons el nostre dir, que d'això caldrà parlar-ne quan hàgim assolit un règim de llibertat, destruïssin una Universitat i aquests dies hem vist la Universitat ferida per les seves partides i assaltades i destruïdes les biblioteques, assaltats i destruïts els laboratoris. I no per gent a la qual les biblioteques res no tenien a dir, perquè no saben de llegir, que l'abandó dels oligarques deixà els pobles sense escoles i les escoles sense mestres, ni en aquells laboratoris tenen res a investigar, que la ciència no està a l'abast de la seva misèria. Qui els destrueix són els estudiants, que haurien de saber-ne tot el valor i prear-ne els beneficis. I els estudiants incendiàris són els que formen els seus estols.

El poble no és com vosaltres el creieu. No és manso xai ni tampoc catàstrofe. És una voluntat constructiva; les seves malvestats produeixen un mig per mil de les que comporten les vostres. Quan les realitza és que s'ha cegat d'ira per la vostra conducta. I no podreu dir que

Amb les esquerres demà votaràs:

Català: per la llibertat de Catalunya.

Ciudadà: per la República i dignitat civil.

Home generós: per la llibertat dels presos i retorn dels exiliats.

Pagès: per la llei agrària que l'allibera i et porta el benestar.

Obrer: per les lleis que et garanteixen la dignitat de treballador i home i foragiten la teva misèria.

no tingui paciència quan us ha suportat tants segles.

El poble vol edificar la seva obra. Generosa, prou ho sabeu, prou n'heu vist les proves. Us venia el 14 d'abril i us perdonava; els qui de vosaltres s'exiliava era que temia que les seves culpes li fessin la justícia amb la qual hauria tractat als seus enemics.

El poble vol edificar la seva obra. I pel català la seva obra és Catalunya. Una Catalunya ben seva, mare i no mala ma-

rastra com l'heu fet vosaltres. Per això la vol lliure, que amb les mans lligades no pot esperar que vetlli i s'esforci per ell. A més, és tan trist veure la mare amb les mans lligades!...

Demà el poble retorna per reclamar el regiment del seu destí. En el seu destí posa el retorn de presos i exiliats, la justícia per als homes que sofreixen sota el jou de l'opressió política i social, i com a instrument per a assolir-ho: la llibertat de Catalunya.

La voluntat de les eleccions de demà

Diem pels nostres mitings que aquestes eleccions són definitives. No hi ha cap manifestació del poble que no ho sigui. Les eleccions del novembre del 1933 no semblaven pas fet culminant en la vida del país. Les esquerres es dividiren i lluitaren separades per a recomptar llurs estols. Part de la classe obrera s'inhibí de la lluita, suggestionada per les campanyes dels extremitistes i pels esgarips del «no votar» de la C. N. T. faista.

A desgrat de la manca d'interès popular, quants desgavells i tragèdies han comportat les passades eleccions! Verticalment s'enfonsava la República, verticalment s'ha enfonsat l'Estatut, les reformes obreres s'han esvaït i s'han esvaït l'assoliment de les reivindicacions pagues; i tan greu o més que això, han entrat en les tècniques administratives de l'Estatut la deshonestat més desvergonyida. Han determinat aquelles eleccions que no anunciaven amb caràcter decisiu, una revolta, centenars de morts, milers de ferits, milers i milers d'empresonaments; la revifalla de l'Espanya tràgica amb els martiris, afusellaments sense judici, llei «de fugas» que s'han aplicat durant el segon bienni. Repetim-ho: totes les manifestacions del poble són definitives.

Però, per altra part, res no hi ha definitiu en la vida dels pobles i de les col·lectivitats. És segur, que de guanyar les dretes, un feixisme descarat o vergonyant s'apoderaria de l'Estat. Ell arranjaria les coses de tal manera que el poble ja no pogués ésser consultat en molts anys, mai, en els seus propòsits. Perdriem del tot l'Estatut de Catalunya i no mancaria la complicitat i aplaudiment de Lliga Catalana. Els obrers i els pagesos patirien totes les vexacions i misèries del temps de la monarquia i encara s'augmentarien. Però passarien vint, trenta, cinquanta, cent anys, i una nova irrupció popular malhauraria llurs plans i a Catalunya retornarien les llibertats i l'obrer i pagès faria efectives llurs reivindicacions: ningú no pot anorrear l'esdevenidor.

Però si els pobles i estaments i col·lectivitats poden confiar que els temps que vindran poden portar la solució justa, no passa el mateix per als homes que avui vivim. Per al Pere, per al Joan, per al Jaume continuaria l'era d'oprobis i de penes. Tots els anhels que l'espanyol havia posat en la República, tots els afanys que volíem resoldre els catalans amb la llibertat de la terra, serien ajornats fins després de la mort de molts o de tots els homes que avui pubulen per ciutats i viles, que fem la nostra vida, que cerquem la nostra vida, per carrers i camps. Continuarien els maltractes amb els de sota i les persecucions amb els rebels. S'hi iniciaria una nova tongada, llarga, segurament fins més enllà de la nostra existència individual, de sacrificis i desconhorts. I aquests homes que ara sojornen als presidis i presos i els exiliats que es corsequen i engoren a l'estranger, continuarien llur calvari.

Aquesta cordialitat humana, aquesta escalfor de cor que s'apropa al desvalgut i dissortat, ha d'ésser la norma en la manifestació de la multitud que demà votarà. Vota perquè totes les seves esperances tinguin una realitat o s'apropin a la realitat sota la vigilància de la seva atenció. Vota, perquè aquelles promeses que

J. AIGUADER I MIRO

(Passa a la pàg. 4)